

LA "FRESQUETA"

A punta d'alba, el nostre amic Pere, pastor d'un petit poble dels Pirineus, obre la tanca del corral on hi guarda les seves ovelles, i, una a una, les va cridant. Avui marxant als prats.

Acabat el fred, la neu de les altes muntanyes s'ha fos. La Primavera, amb el somriure del sol, ha fet créixer l'herba i les petites flors de mil colors.

Tot està a punt per començar la temporada als prats verds, on les ovelles trobaran bona pastura i aigua abundant, en els petits rierols del desglaç de la neu de les muntanyes.

En Pere hi té una cabana allà, als prats verds, i hi passarà ben bé fins que el fred de la tardor i els dies curts l'empenyin avall altra vegada.

Fa molts anys que és pastor. Ja ho era el seu pare i l'avi, també. Ara viu sol, perquè la Rosa, la seva dona, va morir fa uns anys, i els fills, en Joan i la Maria, estan casats a ciutat. Amb ell acabarà la nissaga de pastors en la família.

El nostre bon amic Pere agafa el sarró ben ple, amb les coses que pugui necessitar per la seva estada als prats. Ja fa dies que va pujar a la cabana, aliments, roba i tot el que cada temporada acostuma a portar.

Endavant, doncs!, comença la marxa...

Ell, el seu ramat d'unes cent ovelles, i en Tafaner, el petit gos d'atura, que l'acompanya sempre i li és de gran ajuda per controlar el ramat.

El sol es va alçant i sembla que els doni el bon dia i el tret de sortida.

Tanca bé la porta de la seva masia i camina que caminaràs...

Les ovelles van saltironant i aprofitant l'herba verda, per picotejar aquí i allà.

Amunt!, amunt!, cada vegada el paisatge és més verd, més frondós, l'aire més net i l'aigua més cristal·lina.

Arribat a un pla, en Pere pensa descansar una estona, sota un frondós avet que es balanceja amb el ventijol suau.

Dit i fet. Obre el sarró, treu un bon entrepà, que s'havia preparat, amb llonganissa. La bota, per fer un bon trago de vi, i comença l'àpat.

Les ovelles van triscant per aquell indret i el Tafaner té cura de que no en marxi cap. Però la Fresqueta és molt "fresqueta" i, en un descuit del Tafaner, agafa el petit camí que mena cap a l'esquerra i s'hi endinsa.

Què penseu que hi troba?... Al cap d'una estona veu una família asseguda al voltant d'un gran avet, preparant-se també per l'àpat del migdia.

Un nen ros, d'uns 8 anys, el fill del matrimoni, juga amb una pilota, xutant i xutant. La Fresqueta s'ho mira. Aquell animalet de dues potes, com el seu amo, el Pere, es diverteix xutant allò rodó que en diuen pilota.

Ella, amb quatre potes, podria també xutar, encara millor, i divertir-se, i... pensat i fet. S'acosta al nen, que se la mira embadalit, i amb la seva poteta fa moure la pilota.

L'infant salta d'entusiasme. No ho havia vist mai, no tant sols això sinó una ovella tan a prop, i li va posant la pilota prop de la pota, perquè pugui moure-la.

-Fantàstic!, he trobat un amic!.

El pare i la mare ho miren somrients i estranyats. –*Què hi fa aquí aquesta ovella?*

-S'ha escapat d'un ramat, ben segur, comenta el pare.

-Ara vindrà el gos, a buscar-la, afegeix la mare.

Però res, el temps transcorre i l'ovella segueix amb el nen, tota contenta.

En Pere ha acabat el seu entrepà i segueix la marxa. El Tafaner corre amunt i avall, empaitant les ovelles. Ningú no ha trobat a faltar la Fresqueta.

A la fi, després d'un llarg camí, arriben a la cabana d'en Pere. Ell obre la porta de la pleta i fa entrar les ovelles. Les va contant i anomenant cadascuna pel seu nom, i està clar, ara sí! que troba a faltar la Fresqueta.

Pobre Pere!, quin esglai!, *on serà aquesta entremaliada?*, és pregunta.

Tanca la porta de la pleta, i ell i en Tafaner van buscant pertot arreu; però aviat es fa fosc i ho han de deixar estar.

En Pere no va dormir en tota la nit, pensant què havia pogut passar amb la seva petita Fresqueta, i culpant-se del seu descuit, de no haver vigilat prou.

Però què estava passant amb la nostra ovella?...

Arribat el moment de recollir i retornar a casa, la família del nen, al veure'l tan engrescat amb la petita ovella, i veient que ningú no l'havia vingut a buscar, van decidir d'emportar-se-la. Anaven amb una furgoneta i hi cabia prou bé.

Els, a les afores del poble veí, hi tenien una torre amb un gran jardí, i allà podria viure la Fresqueta, mentre pensaven què fer amb ella.

Aquella nit, el nen tampoc va poder dormir d'alegria, per tenir amb ell la petita ovella, que s'havia convertit en el seu millor amic i company de jocs.

A trenc d'alba, el nostre pastor retorna a la recerca infructuosa de la Fresqueta i decideix, cap al migdia, deixar les altres ovelles tancades a la pleta i baixar al poble, a veure si algú sabia quelcom de l'entremaliada ovella.

Camina que caminaràs, arriba al poble i va explicant a tothom que li falta una ovella. Ningú sap res, ningú l'ha vista.

Hem vist que li ha passat tota la nit al nen, què li ha passat, i passa, al Pere, però... i la Fresqueta, com està?.

Doncs, mireu!, ella tampoc no ha dormit. Primer semblava tenir-ho molt clar: no tornaria al ramat. Era encisadora la nova vida. Tots l'afalagaven i el nen era tan dolç amb ella que, aquesta nova experiència, l'atreia per complert. No pensava que no era aquell el seu lloc.

Però a mesura que avançava la nit, s'anava posant nerviosa, trista, penedida i enyorada. Pensava en les seves companyes, en el seu amo i amic, el Pere, en el Tafaner, en els camps verds de les pastures... Ara estava en un jardí, no hi havia herba verda per menjar, no hi havia rierols d'aigua fresca, no hi havia cap més ovella, estava molt sola, tenia un menjar estrany en un plat, aigua en una galleda; però no era el mateix. No tenia l'escalf de les companyes, no sentia el seu dolç belar, i se'n donava compte del disbarat que havia fet.

Va voler viure en un món que no era el seu. Provar experiències noves, sense saber quin podria ser el resultat... I ara, què?... Com retornava?... Què feia?...

Quantes vegades els humans ens llancem també a experiències noves, pel sol fet de provar... Quantes vegades voldríem ser el que no ens pertany, pel nostre status social i per la nostra condició, física, familiar, etc. I ens endinsem en aventures i móns desconeguts, dels que després costa de sortir-ne, si no s'acaba malament.

Sortosament, la nostra història va acabar bé. El pare del nostre nen va anar al poble a comprar pinso per a les gallines que tenien, i va sentir comentar com en Pere buscava la Fresqueta.

Li van tornar i, agraït, en Pere va convidar al Jordi, que aquest era el nom del nostre nen, a pujar ell amb els seus pares, sempre que volguessin, a la cabana. Podrien jugar amb la Fresqueta i amb totes les altres ovelles de la pleta.